

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

Ένεχονται οἱ κύριοι Κουμουνοῦρος, Παπαμιχαλόπουλος καὶ Σωτηρόπουλος εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ἔλλειμματος καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βελέντζα δῶρα ὁ τελευταῖος; **Ἴδου τὸ ζήτημα.**

**

Έάν ἦτο δυνατόν νὰ περιέλθωμεν τὰς οἰκίας τῆς πρωτεύουσας καὶ θύραν πρὸς θύραν κρούοντες νὰ ἐρωτῶμεν τοὺς ἐν αὐταῖς εὐρισκομένους ἐνήλικας ἢ καὶ ἀνήλικας, ἐξαιρουμένων τῶν ἐκ συμπαθείας ἢ συμφέροντος φίλων τοῦ πρῶην πρωθυπουργοῦ :

— Τί λέτε ; Εἶναι ἔνοχος εἰς τὰ Θηβαϊκὰ ὁ κ. Κουμουνοῦρος ;

Βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς ἀπογραφῆς δὲν θὰ ἦτο ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ κοινωνία εἶναι ἐτοίμη νὰ δεχθῆ ὡς προῖόν αὐστηρῶς ἀνακρίσεως πᾶν ὅ,τι λεχθῆ καὶ ὑπὸ κακούργου καὶ ὑπὸ συκοφάντου ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐναντίον τοῦ Κουμουνοῦρου. Ὁ γηραιὸς τὸ γνωρίζει καὶ μειδιᾷ. Εἰς τὰς περὶ τῶν προσώπων κρίσεις τῆς κοινωνίας μεσολαβοῦσιν ἀνωφέρειαι καὶ κατωφέρειαι. Ἀλλοίμονον εἰς τὰ ὀνόματα τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ. Ὅλος ὁ ἠθικὸς βόρβορος κυλίσεται μετὰ ταχύτητος ὀρμητικῆς, σπεύδων νὰ συναντήσῃ τὰ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ κατηγοροῦ κατακείμενα τοιαῦτα. Ἐπίσθη ὁ κόσμος περὶ τῶν ἀπιστιῶν μιᾶς δεσποίνης; Ἡ ἱστορία, ἡ ἀλήθεια, τὸ γεγονός ἀποδιδράσκουσιν ἀπὸ τοῦ γύρου τῆς ἐσθῆτός της, ἀπὸ τῆς ἀκτίνος ἣν διαγράφει τὸ ριπίδιόν της, ἀπὸ τῆς σκιάς ἣν σχηματίζει ὁ πῖλός της. Τοὺς ἀποδράσαντας ἀντικαθιστᾷ τὸ μυθιστόρημα· αὐτὸ πλάττει καὶ ὁ κόσμος πιστεύει. Δύνασαι νὰ ἐπινοήσῃς ὅ,τι θέλεις περὶ τῆς δεσποίνης αὐτῆς; γίνεσαι ἀμέσως πιστευτός. Ὁ μῦθός σου εἶναι ἀλήθεια· τὸ ὄραμα πράγμα· ἡ φαντασιοπληξία γεγονός. Έάν θελήσῃς νὰ ὑποβάλλῃς τὰ λεγόμενα εἰς τὴν

τάξιν τῆς λογιστικῆς, θὰ εὕρης εἰς τὸ τέλος τοῦ λογαριασμοῦ ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἔπρεπε νὰ ἀντιπροσωπεύῃ εἰ δυνατόν χιλίας ἄλλας ἐμπούλους της, διὰ νὰ δικαιώσῃ τοὺς μακροὺς καταλόγους τῶσων ἀνυπάρχτων Δὸν Ζουάν, ἀξιούτων ὅτι κέκτηνται τίτλους ἐπὶ τῆς ἀπιστίας της. Τὸ ὄνομά της πράγματι γίνεται ὄνομα ἀθροιστικόν—δταν λέγῃς Φρύνη, ἐννοεῖς ὅλας τὰς Φρύνας τῆς ὑψηλίου. Καὶ ὅταν λέγῃς Κουμουνοῦρος, περιλαμβάνεις ἐντὸς τοῦ σφαιρικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πλανήτην ὅλον πολιτικῆς κακοηθείας.

Στραφῆτε καὶ πρὸς τὰς ἀνωφereίας. Αὐταὶ ἀμέσως συνδέονται μετὰ τῶν μαύρων ἐκείνων ὑποστάσεων, αἰτινες ὡς μύρμηγκες ἢ σαῦραι ὑπὸ πέτραν ἢ ὡς πράσινοι βάτραχοι συγκολλόμενοι ἐπὶ πρασίνου ὀμοχρόου κλῶνος καὶ ἀπατῶντες οὕτω τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν, μυρμηκιοῦσιν ἐν ταῖς κοινωνίαις, ἀπίστευτοι, ἀγνωρίστοι, ἀδιόρατοι. Ἐννοοῦμεν τοὺς ἰησοῦίτας. Ἐπιμείνωμεν εἰς τὸν θῆλυν ἡμῶν τύπον. Κατώρθωσε δεσποινά τις, ἐπιτηδεῖως προδίδουσα τὸ ἡμισὺ της, σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγελικὸν «μὴ γνῶτω ἡ δεξιὰ ὅ,τι πράττει ἢ ἀριστερά», νὰ διαδώσῃ περὶ ἑαυτῆς φήμην ἀγνῆς περιστερᾶς ; Καὶ ἂν ἐξ αὐτοψίας ἀποθῆς μάρτυς ἀπιστίας της καὶ ἀνακοινώσῃς αὐτὴν εἰς τινα, θὰ ἐκληφθῆς ἀστεῖος ἢ συκοφάντης. Διότι τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ἀνεφρίχθη ἀπαξ εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀνωφereίας καὶ ἵνα διέλθῃς σὺ αὐτὴν πρέπει νὰ κοπιᾷς, πρέπει νὰ τὸ φθάσῃς ἀσθμαίνων. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸσον τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν ἀνεσιν, καὶ μισεῖ τὸν κόπον καὶ τὴν κούρασιν !

**

Έάν εἰσθε λογικοὶ σπουδαῖοι καὶ ἔχετε πῆχυν τινα δι' οὐ καταμετρεῖτε τὸ ἠθικὸν ποῖον ἐκάστου, ὀφείλετε νὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι τὸν αὐτὸν πῆχυν δέον νὰ ἐφαρμόσῃτε ἐπὶ τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς κυβερνήσεως. Έάν τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη ἀποτελεῖται ἐξ ἐντίμων ἀνδρῶν, ἐντιμος εἶναι καὶ ὁ πρωθυπουργός καὶ ὁ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὁ τῆς Παιδείας καὶ ὁ τῶν Ναυτικῶν καὶ ὁ τῶν Οἰκονομικῶν. Διατί λοιπὸν ἀπήλαυεν ἐπὶ τοσοῦτο ἀμέμπτου

μὲν ὑπολήψεως ὁ κ. Σωτηρόπουλος, μεμπτέας δὲ ὑπολήψεως ὁ κ. Κουμουνοῦρος; Δὲν συνειργάσθησαν μαζί; Δὲν συνεκυβέρνησαν; Δὲν συνδιεχειρίσθησαν; Ἡδύνατο ὁ Σωτηρόπουλος νὰ εἶναι ὑπουργὸς βλάξ, νὰ ὑπηρετῆ κακοῦθη πολιτικὴν, νὰ χρησιμεύῃ αὐτὸς εἰς πλουτισμὸν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου; Ἡ διότι ὁ ἀσπληλος Σωτηρόπουλος, εὐρεθεὶς πρὸ δεκαετίας ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐπαίτειν, εὐρίσκειται σήμερον μὲ βαρὺν κτηματικὸν καὶ μὴ πλοῦτον; Ἐμπορεύθη; Ἐφευρέ τι; Ἐκέρδισεν εἰς Λαχεῖον; Συνέστησεν ἀνώνυμον Ἐταιρίαν; Ἐπαίξεν εἰς Χρηματιστήριον; Ἡ οἱ μισθοὶ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Φοίνικος ἔχουσι τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ κατασκευάζειν περιουσίας; Γνωρίζομεν τὴν μαγικὴν δύναμιν τῶν οἰκονομῶν. Γνωρίζομεν ὅτι ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν τὰ ποσὰ τοικιζόμενα διπλασιάζονται. Ἄλλ' ὁ Σωτηρόπουλος κατὰ τὸ 1866 εὐρεθεὶς μὲ περιουσίαν μηδὲν, τὸ 1890 ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ μὲ περιουσίαν δις μηδέν. Μόνῃ ἢ θεωρίᾳ τῶν ἀνωφερειῶν καὶ κατωφερειῶν ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον. Ὅσον ὁ εἰς ἡγωνίσθη νὰ συγκρατήσῃ ὑψηλὰ τὸ ὄνομά του, τόσον ὁ ἄλλος ἡγωνίσθη νὰ τὸ κυλίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν χαμηλότερα. Ἡ πολιτεία τοῦ Σωτηροπούλου ἦτο πολιτεία μάγου, πολιτεία Ἀρβάκη ἐν ταῖς Τελευταίαις ἡμέραις τῆς Πομπηίας. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἄντρου τῶν οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἐλαστικοῦ τῶν φυτειῶν νόμου ἐπλούτιζεν ὁ Σωτηρόπουλος, βκίνων σιγὰ σιγὰ, σχεδὸν ἐρῶνθως, μὲ ἀσπλον χιτῶνα, τὸν αὐτὸν πάντοτε ἐπενδύτην καὶ ἀρχαϊκώτατον ὑψηλὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρων πάντοτε μεθ' ἐαυτοῦ τὴν ὀξεῖαν καὶ σαρκαστικὴν ἐκείνην μορφήν, ἥτις ὑπὸ χρώμα ἀθιγγανικὸν κρύπτει νοημοσύνην βωμαίικην. Ὅταν βρέχη, φέρει πάντοτε μεθ' ἐαυτοῦ ἀλεξιβρόχιον ὅταν δὲν βρέχη, ἀλεξήλιον. Κρατεῖ λογαριασμὸν τοῦ κρεοπώλου του, ὅπως κρατεῖ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ σὰς πῆ τί ἔφαγε τὴν 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1871, ὅπως εἶναι ἔτοιμος νὰ δικαιολογήσῃ κονδύλιόν τι προϋπολογισμοῦ ἂν πρὸ δεκαετίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν. Ἐνῶ ὁ τσαπατσούλης Κουμουνοῦρος μὲ ἀλεξιβρόχον τὸν Αὐγούστον, μὲ ἀλεξήλιον τὸν Δεκέμβριον, μὲ τὰς περιστροφικὰς κινήσεις τοῦ σώματός του, κτυπῶν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης τῶν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς λαθόντα διανυκτεκτερεύσεως ἄδειαν δεσμώτην τοῦ Μεδρεσὲ καὶ τῶρα περὶ χαρτοφυλακίου ζαλίζοντα αὐτὸν κ. Καράπαυλον, περιπατῶν ἀδιαφόρως ἐπὶ στεγνοῦ ἐδάφους, ἐντὸς λάσπης, ὀλισθαίνων, πίπτων, ἐγειρόμενος, σκουπιζόμενος, εἰς οὐδένα ἀρνούμενος χάριν, παρ' οὐδενὸς ἀποκρούων ὠφέλειαν, μὲ τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν τρώγων μῆλα καὶ ἐξετάζων τὴν σύμβασιν περὶ σιδηροδρόμων τοῦ Πολιακῶφ, ἀγνοῶν ἐπίσης καλῶς τί ἐξοδεύει ὡς οἰκογενειάρχης, ὡς καὶ τί ἐξοδεύει ὡς πρωθυπουργός, οἰκονομῶν τοὺς πάντας, τὰ πάντα, ἴσως δὲ καὶ τὰς πάσας, ὑποκαθιστῶν εἰς τὴν ἀτομικὴν του θέλησιν τὰς θελήσεις τῶν φίλων του, πιτυλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ῥύπου τῶν ἐν ἀνοχῇ εὐαγγελικῇ, ἄνευ μνήμης διὰ τὰ περασμένα, μεριμνῶν μόνον περὶ τῆς αὔριου, καὶ συγκεντρῶν ὅλας τὰς σπουδαίας διανοητικὰς δυνάμεις καὶ τὸ μέγα ψυχολογικὸν τάλαντον τῆς ἀταραξίας καὶ τοῦ θαλεροῦ τοῦ μειδιάματος πρὸς μίαν ἐνεργειαν, τὴν συντήρησιν τῆς ἐξουσίας ὅταν εὐρίσκηται ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν ἐκπύρθησιν ὅταν διατελῇ ἐκτὸς αὐτῆς; κατῶρθωσε διὰ τῶν ἀτελευτήτων ποικιλιῶν τοῦ χαρακτῆρός του νὰ ἀποκτήσῃ ὄνομα πρὸ παντὸς ἄλλου ὕγρον, ἐφαπλούμενον ἐπὶ πάσης κυβερνητικῆς κκοηθείας.

* *

Ἐνῶ περὶ Κουμουνοῦρου ἄμα τῇ ἀνακαλύψει ὅτι εἰς τὰ Βελενδζικὰ ἐνέχονται καὶ ὑπουργοὶ, ἐσχηματίσθη ἀμέσως πεποιθήσις παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ ἐναντίον του, ὁ κόσμος δὲν ἐθαμβοῦτο ἂν εἰς τὴν ῥοήν τῶν ἀνακρίσεων δὲν ἀπηντήθη καὶ τὸ χαλίκιον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ κόσμος βεβαίως ἐθαμβήθη, ἰδὼν ὅτι ἡ Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν κατῶρθωσε νὰ προσθέσῃ πλεῖω τῆς τακτικῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποῖαν ὑπελάμβανε τότε ὡς ὀρθώδουσαν καὶ δειμαίνουσαν ἀπέναντι τῆς ἐπιβόρῃς, ἣν ἐπ' αὐτῆς ἐξήσκει ὁ Κουμουνοῦρος ἐπὶ τὰ πράγματα ὧν καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργός. Ἐθαμβήθη ὄχι διότι εἶχε δίκαιον νὰ θαμβηθῆ, προσδοκῶν πειστήρικα περὶ τῆς ἐνοχῆς του καὶ ἀνευρῶν καταθέσεις μόνον ἐνόχων. Ἐθαμβήθη, διότι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐργάσθη ἅπανα ἢ παρελθούσα πολιτεία τοῦ Κουμουνοῦρου, πολιτεία ἐπεμφοτερίζουσα, θολή, σκεπασμένη, διαρρέουσα πάντοτε μεταξὺ μορφῶν ὑπόπτων, μορφῶν κατηγορουμένων. Τίς ἡγάπησε πλατωνικώτερον τὸν κ. Τομαρόπουλον, ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου καταβαδῶντος κατὰ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ προσετίθετο εἰς πᾶσαν ὑπὸ τὸν Κουμουνοῦρον κυβέρνησιν ὡς ἐγγύησις ἐπὶ τῆς γενεᾶς τοῦ Λογιστηρίου; Τίς παρὰ τὸν Κουμουνοῦρον ἐπενόησε τὰ πετωμάτα καὶ ἔρριψε φοβερὸν τάρaxon ἐντὸς τῶν δημοσίων χρημάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ γράμμα ἐτρέλλαν; Τίς, παρ' αὐτὸν, ἔχοντα μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς αὐξήσιν τῆς κτηματικῆς περιουσίας του, φανταστικῆς περιουσίας, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κουμουνοῦρου, ὀφείλοντος αὐτὴν ὅλην εἰς τὰς Τραπεζὰς, ἐσκανδάλισε τὴν κοινὴν συνειδήσιν διὰ τοῦ συνεταρισμοῦ του μὲ τὸν Βελενδζα πρὸς ἀγορὰν τῆς Καστανιώτισσας; Ποῖος δὲν συνέδεσε τότε τὴν ἀγορὰν αὐτὴν μὲ τὰ πετωμάτα;

Καὶ ὅμως ἡ Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν κατακαρτερεῖ τὸν κ. Κουμουνοῦρον. Πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις εἰς Τομαρόπουλον καὶ Βελενδζαν, διὰ νὰ ἐκλάβῃ τὸν Κουμουνοῦρον ἔνοχον τῆς γνώσεως τοῦ ἐλλείμματος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Τομαροπούλου εἶναι γραφικωτάτη, ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ ψηφιδωτὸν αὐτῆς ἡδύνατο ν' ἀποτελέσῃ στίλβον κάτοπτρον ἐνετικόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου νὰ κτενίσῃ κομψοτέραν ἢ ἄλλοτε ποτε ὁ πρῶην πρωθυπουργός τὴν ἐπιμήκη του κεφαλὴν. Τοῦ ὠμίλει ὁ Τομαρόπουλος περὶ ἐλλείμματος καὶ αὐτὸς πότε τοῦ ἐσήκωνε τοὺς ὤμους, καὶ πότε ἔξυνε τὰ δόντια του. Φαίνεται νὰ ἦτο μετὰ τὸ γεῦμα. Ἄλλοτε πάλιν τῷ παρετήρει νὰ μὴ πῆ τίποτε τοῦ Δεληγιάννη, διότι αὐτὸς δὲν εἶναι φίλος τοῦ κόμματος. Εἰς τὸν Βελενδζαν, πικραπονούμενον περὶ τοῦ ἐλλείμματος, τὸν ἐθώπευε, τὸν παρηγόρει, τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ στενοχωρῆται καὶ ἔννοια του. Ὅλα αὐτὰ εἶναι διαυγῆ κουμουνοῦρικὰ, ὡς νὰ ἦσαν κόκκοι τοῦ κομπολογίου του ἢ συνθετικὰ τοῦ μειδιάματός του· ἀλλὰ μ' αὐτὰ δύναται τις νὰ γελᾷ, δύναται ἀκόμη καὶ νὰ ὑποπτεύηται, ἀλλ' ὅτι δὲν δύναται, εἶναι: νὰ καταδικάζῃ.

Τὸ σκοτεινότερον διὰ τὸν Κουμουνοῦρον μέρος τῆς Ἐκθέσεως εἶναι τὸ ἀφορῶν τὰς συστάσεις καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ πρὸς διορισμὸν τοῦ Γκορδζῆ ὡς διαδόχου τοῦ Βελενδζα εἰς τὸ ταμεῖον Θεῶν, συστάσεις καὶ ἐνεργείας ἅς δὲν ἠρνήθη ὁ ἴδιος ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μεγαλοφυίας τῆς ἀθωότητος! Ἡμεῖς υποθέτομεν ὅτι ἄχρις ὧρας δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τοῦ ἐλλείμματος· ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν Βελενδζαν νὰ στενο-

χωρή αὐτὸν, τὴν οἰκογενεϊάν του, τοὺς φίλους του, τοὺς συναδέλφους του ὑπουργοὺς νὰ διορίσῃ ὁ Σωτηρόπουλος τὸν Γκορδζῆν καὶ μόνον τὸν Γκορδζῆν διαδόχον του Ταμίαν ἐν Θήβαις, ὁ πονηρὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ λογιστικόν του πνεῦμα δὲν ὑπωπτεύθησαν ἄρα γε τίποτε; Μήπως ἐπρόκειτο περὶ τοποτηρητοῦ τοῦ Βελένδζα, διὰ νὰ ἔχῃ αὐτὸς καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκλογῆς; Διὰ νὰ ἐνδιαφέρηται τόσο περὶ τοῦ διαδόχου του, τίνα ἐντύπωσιν ἄλλην θὰ ἐνεποιεῖ τῷ Κουμουνδούρω, ἢ ὅτι τὸ Ταμετιόν του δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ παραδώσῃ ἀσπρομέτωπον εἰς τὸν διάδοχόν του; Καὶ ὅμως διαβιβάζει τῷ Σωτηροπούλῳ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Βελένδζα, αὐτὸς ὁ, κατὰ τὴν κατάθεσίν του, «συνειθίζων πάντοτε νὰ ἀφίνη ὅλους ἐλευθέρους τοὺς ὑπουργοὺς νὰ διευθύνωσι τὰ ὑπουργεῖά των», συνέστησε τὸν Γκορδζῆν εἰς τὸν Σωτηρόπουλον καὶ τὸν συνέστησε καὶ παρὰ τὴν πεποίθησίν του καθ' ἣν ἐν γένει δὲν ἐνέκρινε τὴν ἀξίωσιν τῶν ὑπαλλήλων νὰ προσδιορίζωσιν αὐτοὶ τοὺς ἀντικαταστάτας των (σελ. Ἐκθ. 44) καὶ παρὰ τὴν πεποίθησίν του ἀκόμη «ὅτι δὲν εἶχε σχηματίσει καλὴν ἰδέαν περὶ Ἀποστ. Γκορδζῆ» (αὐτόθι). Τοιαῦτα ἀντιφάσεις δὲν ἐπιτρέπονται εἰς σπουδαίους ἄνδρας, ἀξιοῦντας νὰ κυβερνώσι τὸν τόπον των καὶ νὰ εἶνε αὐτοὶ ὡς παράδειγμα τῆς λογικῆς, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ τόπου προνοίας. Τοιαῦτα κενὰ ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ κ. Κουμουνδούρου παρομοιάζουσι αὐτὸν πρὸς σπόγγον καὶ ἡ εἰκὼν τῆς ἀπορροφησεως δὲν τιμᾷ διόλου τὴν προκαλοῦντα αὐτήν.

Τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ἐχθέσει περὶ Κουμουνδούρου, ἀναφέρονται περὶ δώρων δοθέντων ὑπὸ τοῦ Βελένδζα, κατὰ τὸν Βελένδζαν, εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὴν γυναικαδέλφην τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ. Ἀφοῦ ἐξεφράσαμεν πλήρη ἀμφιβολίαν περὶ τῆς γνώσεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἐλλείμματος ὑπὸ Κουμουνδούρου, πληρέστερον βεβαίως δικαιούμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τοῦ μέρους τούτου τῆς ἐχθέσεως ἀφοῦ

μάλιστα οἱ κατήγοροι περιέπεσαν καὶ εἰς τόσας περὶ τόπου καὶ χρόνου συγχύσεις καὶ παλινωδίας· ἀλλ' ἐπιτρέπεται νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ τὰς διαδόσεις αὐτὰς ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑγροῦ χαρακτῆρος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὅστις οἰοῖται κρατῶν δι' ἑαυτὸν, μόνον τὸν τίτλον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρωθυπουργοῦ, διανέμει ἀφειδῶς τὴν ἐξουσίαν του εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, συγγενεῖς καὶ παιδιὰ, κυρίους καὶ ὑπηρέτας. Ἄς μὴ λησμονήσωμεν τὴν παντοδυναμίαν τοῦ περιφήμου Βασιλέη!

**

Συμπέρασμα. Ὁ Κουμουνδούρος δυνατὸν ν' ἀποδεχθῆ ἠθικῶς ἔνοχος τοῦ ἐλλείμματος, ἀλλ' ὄχι καὶ νομικῶς.

Καλιβάν.

ΕΤΕΛΕΣΘΗΣΑΝ

οἱ γάμοι τοῦ φιλτάτου οἰνοποιοῦ κ. Γεωργίου Ἀμπαζοπούλου μετὰ τῆς καλῆς κόρης Ἰουλίας Π. Ζήση, ἀδελφῆς τοῦ γλυκυτάτου ἐμπόρου τῆς Ὀδοῦ Ἐρμού Κωνσταντίνου Ζήση. Εὐχόμεθα καὶ ὁ βίος των νὰ διέλθῃ ἀνέφελος καὶ διαυγῆς ὡς ὁ διαυγέστερος τῶν οἴνων τοῦ καλοῦ γαμβροῦ.

ΤΗΝ

καλλιτέραν πρωτομαγιά ἐκαμεν ὁ φίλος ἡμῶν κ. Ἐπαμεινώνδας Ἐμπειρικός, τυχὼν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς ἀδείας τοῦ δικηγόρου. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν καταγωγὴν του ὡς δικηγόρος καὶ θὰ πρωτομαγεύῃ τὴν τε πελατεῖαν καὶ τὸ ἀκροατήριόν του.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

II.

Ο ΧΟΡΟΣ

Εἶχον προσκληθῆ προχθὲς εἰς δεῖπνον ἐν τινι φιλικῇ οἰκογενεῖᾳ· ὅτε ἐλαμβάνομεν τὸν καφῆν, ἡ οἰκοδέσποινα πλησιάζει καὶ μὲ λέγει:

— Γνωρίζετε τὸν Μαρκόπουλον, τὸν διδάσκαλον τοῦ χοροῦ;

- Μάλιστα τὸν γνωρίζω.
- Τότε θὰ μοῦ κάμετε μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν.
- Εὐχαρίστως.

— Αὐτὸς ὁ Μαρκόπουλος ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν. Τὸν ἔχουν τὰ καλλίτερα σπῆτια τῶν Ἀθηνῶν. Δίδει μαθήματα χοροῦ ὅπως πρέπει. Θὰ τὸν πάρω διὰ τὰς μικρὰς μου ἀνεψιάς. Ἐρωτήσατέ τον ἂν εἰμπορῆ νὰ ἔρχεται δύο φοραῖς τὴν ἐβδομάδα.

Δὲν μοι ἦτο τόσο εὐκολόν νὰ συναντήσω τὸν Μαρκόπουλον, διότι ἦτο ὀλίγον ἀκατάστατος ὡς ὅλοι οἱ καλλιτέχναι.

Διὰ τοῦτο εὐχαριστήθην πολὺ, ὅτε τὴν ἐπαύριον τὸν

συνήντησα ἔξωθεν τοῦ καφεναείου Τσόχα πίνοντα τὸν πρώτον του καφῆν.

— Σὲ ζητῶ, τῷ εἶπον, καὶ τῷ διεβίβασα τὴν πρόσκλησιν τῆς φίλης οἰκοδεσποίνης.

— Πολὺ καλὰ· θὰ ὑπάγω, μοῦ ἀπήντησε· ξεῦρεῖς, εἰς τὰ περισσότερα καλὰ σπῆτια ἐγὼ διδάσκω χορὸν. Δὲν ἔχω κανένα παράπονον... καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ καλλιτέρα. Ὁ χορὸς παρακμάζει, φίλε μου, παρακμάζει.

- Τί μοῦ λέγεις;
- Τὴν ἀλήθειαν· αἱ γυναῖκες μανθάνουν κάπως ἀκόμη χορὸν, ἀλλ' οἱ νέοι διόλου, διόλου. Δὲν εἰξεύρω ποῦ σπαταλᾷ τὸν καιρὸν τῆς αὐτῆς ἡ σημερινῆ νεολαία· τί κάμνει λοιπὸν ἀφ' οὗ οὔτε χορεύει; Ἄλλ' εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ σφάλματα τῆς Κυβερνήσεως.
- Σφάλμα τῆς Κυβερνήσεως ποῦ δὲν μανθάνουν χορὸν οἱ νέοι;

— Βέβαια· διδάσκουν εἰς τὰ σχολεῖα τόσα πράγματα ἄχρηστα· διδάσκουν λατινικὰ καὶ δὲν διδάσκουν χορὸν· εἰς τί χρησιμεύουν σὲ παρακαλῶ τὰ λατινικὰ; ἔπρεπε καὶ τὸν χορὸν νὰ τὸν ἔχουν ὑποχρεωτικὸν μάθημα. Ἐπρεπε νὰ ὑπάρχῃ εἰς καθηγητῆς τοῦ χοροῦ εἰς ἕκαστον γυμνάσιον, νὰ ὑπάρχῃ πρότυπος σχολῆ χοροῦ, νὰ γίνωνται ἐξετάσεις, διαγωνισμοὶ χοροῦ. Καὶ ὁ χορὸς εἶνε μία γλῶσσα, καὶ γλῶσσα τὴν ὁποίαν ἕνας καλοανατετραμμένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἠξεύρῃ νὰ ὁμιλῇ. Καὶ ὁ